

רע"פ 2202/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2202/14

כבוד השופט ס' ג'ובראן

לפני:

פלוני

ה牒:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי בירושלים מיום 27.2.14 בע"פ 7453-12-13
שניתן על ידי כבוד השופטים: ד' חשיון – נשיא, מא' דרורי –
סגן וע' שחם

עו"ד שלמה ברוש

בשם המ牒:

עו"ד אופיר טישלר

בשם המשיבה:

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים (הנשיא ד' חשיון, סגן הנשיא מא' דרורי והשופט ע' שחם) בע"פ 7453-12-13 מיום 27.2.2014, במסגרתו נדחה ערעורו של המ牒 על הכרעת דין וגזר דין של בית משפט השלום בבית שמש (השופט י' מינטקביץ) בת"פ 32517-04-11 מיום 28.1.2013 ומיום 21.10.2013.

רקע והליכים

1. נגד המ牒 הוגש לבית משפט השלום בבית שמש כתוב אישום בו שני אישומים, שבו כל אחד הוא אשם עמוד 1

בעבירה של מעשה מגונה באדם לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לפי כתוב האישום, באישום הראsoon, המבקש פגש במתלוונת הראsoonה (להלן: המתלוונת הראsoonה) כשייאה מבית אימה לאחর ייכוח עם האם בנוגע לסיגריות. המבקש נגע בישבנה של ר.פ. ואמר לה "אני אקנה לך סיגריות ואת תפנקי אותו אחרך", בנסיבות אחותה. באישום השני, המבקש הציע למתלוונת השניה (להלן: המתלוונת השניה) טרמף עם בנה לבית הוריה, החיל לטלפה בחזה תוך כדי נשישה ואמר לה כי הוא רוצה אותה במיטה וכי היא הבטיחה לו שתהאפשר לו לגעת בה.

2. המבקש כפר בעבירות שיויחסו לו וניהל הוכחות בבית משפט השלום. ביום 28.1.2013 ניתנה הכרעת הדין של בית משפט השלום. בהכרעת הדין דין בית המשפט בעדויות של המתלוונת ובעדותו של המבקש. באשר לראשותו, למרות שצין בעיות שעולות מעדותה של המתלוונת הראsoonה, מצא בית משפט השלום הסברים הגיוניים להן בעדותה, וקבע שהעדות, כמו עדות המתלוונת השניה, מהימנה וניכר שהמתלוונת ביקשו לתאר את אשר אירע, ולא להפריז מעבר לכך. באשר לגרסתו של המבקש, לפיה מקורן של התלוונות בסכוך שכנים בין משפחתו ומשפחתה של המתלוונת הראsoonה (שאחותה היא חברתה של המתלוונת השניה), בית משפט השלום מצא שהוא נטולת היגיון, ואף אם אותו סכסוך שכנים אכן קיים, לא מצא בית המשפט מדויק תוגש תלונה שקרית בגין מעשים מגוניים, ומדויק המתלוונת 2, אישה חרודית, שאינה קשורה לסכסוך, תקשר את עצמה לדברים אלה, אף בספר אותו לבולה (שניסה לפגוע במבקש בעקבות כך). לפיכך הורשע המבקש בעבירות שיויחסו לו. ביום 21.10.2013 ניתן גזר דין של בית משפט השלום, לאחר שנתקבלה חוות דעתו של המmono על עבודות שירות שקבעה כי המבקש מתאים לביצוע עבודות שירות אחרי שימוש הטיעונים לעונש, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם לכל אחת מההעברות נע בין שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב לשנת מאסר, ובנוספ' פיצוי המתלוונת בגין נזקה, וגזר על המבקש שלושה חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות, ארבעה חודשים מסר על תנאי ופיצוי למתלוונת בסך 5,000 ש"ח ו-3 ל"נ.

3. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחווז. באשר להכרעת הדין, טען נגד ממצאי המהימנות שקבע בית משפט השלום לגביי והגבוי המתלווננות; עוד טען למחדלי חקירה אשר פגעו באפשרות גילוי האמת; ונגד ההכרעה על פי עדות ייחידה בכל אחד מהאישומים. באשר לגזר הדין, טען שלנוכח עברו הנקי, היה מקום להקל עמו ולא להרשו, תוך השתת עונש של שירות לתועלת הציבור. בית המשפט המחווז דחה את הערעור על שני חלקיו ביום 27.2.2014. באשר להכרעת הדין, לאחר שדן בטענותיו השונות, קבע בית המשפט המחווז כי היה בסיס מוצק להרשעת המבקש. לעניין מחדלי החקירה נקבע כי גם אם היו כאלה, הכרעת הדין לא מבוססת על עדויות הקשורות בהם, ולכן אין בכך כדי להביא לזכותו של המבקש. באשר לטענה שהמתלוונות תיאמו גרסאות, נקבע שלא הונחה לכך תשתיית עובדיות. באשר לכלל ממצאי המהימנות שנקבעו בבית משפט השלום נקבע שאין מקום להתערבות בהם, וזאת שלא כשמדבר בעדויות של קרבנות בעבירות מין. באשר לגזר הדין, קבע בית המשפט המחווז כי העונש לא סטה באופן ברור מדיניות הענישה, ובית משפט השלום אין בין השיקולים לחומרה ולקלה באופן ראוי.

הבקשה

4. הבקשה הופנתה כלפי הכרעת הדין בלבד. באשר לפסק הדין של בית משפט השלום, טען המבקש כי לא נקבעו ממצאים באשר לממצאים המתלווננות, אלא ההכרעה ניתנה על פי מבחני סבירות והגיון. עוד טען, כי המשיבה לא עמדה בנטול הוכחה בפלילים, כיוון שלא העידה בעלי תפקידים במשטרת אשר ביצעו פעולות בתיק וכן לא עמדה על כך שתושמע קליטת העימות שנערכה בין לבין המתלוונת השניה. עוד טען כי הוא אינו מבין את השפה העברית, והודעות נערךו בעברית, ללא נוכחות מתרגומן. באשר לפסק הדין של בית המשפט המחווז, טען המבקש כי בית המשפט המחווז לאבחן באופן מספק את הכרעת הדין, ולא נתן משקל לכך שבית משפט השלום לא הזהיר עצמו

במפורש, עלי ספר, כי הכרעת הדין מבוססת על עדות יחידה של מתלוונת,-CNDRSH. כמו כן, טען כי בית המשפט המחויז לא אפשר לו לטעון בהרבה לעניין מחייב החקירה בתיק.

5. בתגובהה המשיבה ביקשה לדוחות את הבקשה. לטענתה, עניינו של המבוקש אינו עומד ב מבחנים שנקבעו בר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: החלט חנין חיפה), ולטענתה זו גם עדותו של המבוקש בבקשתה. עוד הוסיף המשיבה כי קבלת הבקשה משמעותה שנייה ממצאים עובדיים וממצאי מהימנות שנבחנו על ידי הרכאה הדינית ואושרו בערכאת הערעור. המשיבה התיחסה גם לטענותו של המבוקש באופן פרטני וביארה מדוע לטעמה אין בהן סיבה להצדיק את מתן רשות הערעור. באשר לטענות המהימנות נגד המתלוונת, צינה המשיבה כי הדברים נתנו בפניהם בית המשפט המחויז, נדונו ונדחו על ידו. באשר לטענה שה מבוקש אינו דובר את השפה העברית, טענה המשיבה כי המבוקש טען אחרת בדיון בבית משפט השלום, ובא כוחו אף הסכים ללא הסתיגות להגשת הוועתו מהמשטרה. בכל אשר לטענות האחרות, טענה המשיבה כי גם הן נבדקו ונדחו בבית המשפט המחויז לגופן.

הכרעה

6. אין בידי להיעתר לבקשה לממן רשות ערעור. החלט היא, כי אין מעביים רשות ערעור שני, אלא אם כן המקרה מעלה סוגיה או טעונה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים (החלטה חנין חיפה), או אם ישנים שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

7. עיקרה של הבקשה בניסוי נוסף של המבוקש לערער על ממצאי הרכאה הדינית. ההחלטה כי ערכאת הערעור לא תתערב ללא סיבה כבדת משקל בממצאים העובדיים שנקבעו על ידי הרכאה הדינית (ראו: ע"פ 00/2932 אלמquist נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 102 (2001)). ההחלטה זו מקבלת משנה תוקף שעה שמדובר בגלגול השלישי של ההליך, ולא מצאתי לשנות ממנה בעניינו של המבוקש. כפי שציינה המשיבה, עיון בבקשתה לעומת כתוב הערעור בבית המשפט המחויז ופסק דין מלמד ש מרבית הטענות ש莫ועלות בבקשתה נדחו לגופן בבית המשפט המחויז, לאחר שבחן בקפידה את הכרעת דין של בית משפט השלום.

.8 סוף דבר, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, י"ב בסיוון התשע"ד (10.6.2014).

